

Zelo absurdno v tej zgodbi pa je tudi, da so starši svojemu otroku v najtežjih časih obrnili hrbet in ga pustili na cedilu oziroma se ga sramovali, namesto da bi mu stali ob strani in ga podpirali.

■ Literatura

1. Courier International. (2009, 9 marec). Pridobljeno s <https://www.courrierinternational.com/article/2009/09/03/la-republique-democratique-allemande-est-morte-et-le-dopage>
2. Dege, S. (2016). *What we can learn for East German doping victim Andreas Krieger*. Pridobljeno s: <https://www.dw.com/en/what-we-can-learn-from-east-german-doping-victim-andreas-krieger/a-19414125>
3. Longman, J. (2004). *DRUG TESTING; East German Steroids Toll: »They Killed Heidi«*. Pridobljeno s: https://www.nytimes.com/2004/01/26/sports/drug-testing-east-german-steroids-toll-they-killed-heidi.html?fbclid=IwAR0y0YQC-i-D4oVQ80D-PGjgH03tdIhI6OIT9wLlrRf-6tZ-7KR--_ko9GE0l
4. The state-sponsored doping programme. (2011). *Pbg*. Pridobljeno s <https://www.pbs.org/wnet/secrets/the-state-sponsored-doping-program/52/>
5. U.S. Anti-doping agency. (2015). Andreas Krieger: Heidi's farthest throw (video). Pridobljeno s: <https://www.youtube.com/watch?v=KQhUjaiveAg&t=666s>

Carl Lewis

Nejc Donaval in Kevin Nemec

■ Uvod

Premikanje meja v športu je nekaj, h čemur strmijo vsi, le redki pa to dosežejo. Carl Lewis, ameriški atlet, je bil eden izmed redkih, ki so bili pri tem uspešni. Od začetnih uspehov v skoku v daljino, do neverjetnih rezultatov v teku na 100m, 200m in prav tako štafeti je Lewis skorajda neustavljivo premikal meje uspehov v atletiki.

Skozi svojo kariero je atletiko in njeno prepoznavnost dvignil na višji nivo. Primerjali so ga z Jessejem Owensom in primerjava je bila zagotovo podprta s tehtnimi razlogi, saj je Lewis, tako kot Owens hitro začel osvajati medalje iz vseh zgoraj omenjenih disciplin. Svetovna prvenstva, Olimpijske igre, tekme, na katerih je Lewis zmagoval, so se nizale ena za drugo in do prihoda Kanadčana Bena Johnsona nihče ni uspel konkurirati Lewisu.

Po zaključeni karieri pa se Lewis ni poslovil od žarometov in pozornosti širše javnosti. V izjavi direktorja nadzora zlorabe prepo-vedanih snovi Wade-a Exuma je bilo 100 ameriških športnikov zabeleženih kot pozitivno testiranih, vendar pa jim je bilo vseeno dovoljeno tekmovati. Med njimi je bil tudi Lewis, vendar je ostal nekaznovan, kar je seveda sprožilo debato o pravilnosti odločitve.

Skozi ta prispevek bomo opisali okoliščine, ki so pripeljale Lewisa na sam vrh svetovne konkurence v atletiki ter situacijo, v katero je

Carl Lewis na Olimpijskih igrah v Los Angelesu leta 1984 (Art photo limited, Pridobljeno s <https://www.artphotolimited.com/de/themen/sport/leichtathletik/sprint/100-meter/bild/bridgeman-images/carl-lewis-100-meter, 2020>).

bil postavljen kot eden izmed stotih, ki jih je Exum omenil v svojem dopisu. Dotaknili se bomo tudi (ne)pravilnosti odločitve MOK-a in Ameriške antidopinške organizacije ter kritično predstavili zgodbo enega izmed najbolj znanih športnikov v človeški zgodovini.

■ »Ne bi bil raje glasbenik, Carl?«

»Bil sem majhen, droben ... v začetku so rekli, da se bi bilo bolje ukvarjati z glasbo.« Tako je bil dojemán eden izmed najbolj odlikovanih atletov v zgodovini s strani staršev v rani mladosti. Carl Lewis je bil 1. julija 1961 rojen v športno družino, ki ga je usmerila v atletiko ter mu nudila ustrezno podporo v njegovih ciljih. Starša sta bila hkrati tudi vodji lokalnega atletskega kluba, tako da je bila izbira atletike kot glavnega športa nekaj popolnoma razumljivega. Carl je imel starejšega brata, ki je kasneje postal profesionalni igralec ameriškega nogometa, in mlajšo sestro, ki je prav tako postala elitna skakalka v daljino (Giddens, 2018).

V zgodnjem otroštvu Carl zaradi svoje manjše, suhe postave ni prikazoval potencialov športnika, da bi nekoč postal najboljši atlet na svetu. Lewisa je sprva treniral oče, ob prihodu v srednjo šolo pa sta to vlogo prevzela Andy Dudek in Paul Minore. Disciplina, v kateri je Carl prevladoval, je bil skok v daljino, kjer je že v srednji šoli dosegal rezultate elitnih športnikov. Po končani srednji šoli l. 1979 je bil že na 5. mestu na svetovni lestvici skakalcev v daljino s skokom 8,13 m. Sčasoma je bilo moč opaziti tudi Carlov talent v sprinterskem teku (100 m, 200 m, 4 x 100 m), predvsem na področju tehnike teka, ki je po besedah mnogih do danes še vedno vzor pravilne tehnike izvedbe („Carl Lewis“, 2020). S tem so Carla mnogi začeli primerjati z Jessejem Owensom, ki je v 30 letih 20. stol. prevladoval v disciplinah sprinta ter skoka v daljino. Po prihodu na Univerzo v Houstonu se je hkrati pridružil atletskega klubu Santa Monice, kjer je bil trener Tom Tellez, ki je to opazil in ostal njegov trener vse do konca profesionalne kariere. Atletski klub Santa Monica je v 80 letih postal najbolj odmeven atletski klub predvsem iz razloga, ker je bilo iz njihove strani postavljeno mnogo državnih in svetovnih rekordov. V svojem času na univerzi v letih med 1979 in 1982 je Carl v osebnih rezultatih zelo napredoval. Tako pri sprintu kot pri skoku v daljino je izrazilo izboljšal rezultate, pri skoku v daljino je dolžino skoka podaljšal za skoraj pol metra (iz 8,13 m do 8,62 m), pri sprintu na 100 m pa je že lahko dosegel 10,00 s (prej 10,67 s) (Hollandsworth, 1999).

Carl Lewis je v svoji karieri osvojil 10 olimpijskih medalj, od tega 9 zlatih in eno srebrno, ter 10 medalj iz svetovnih prvenstev (8 zlatih). V 17-letni profesionalni karieri (1979–1996) je postal le eden izmed 3 atletov v zgodovini, ki je osvojil zlato v isti disciplini na 4 zaporednih olimpijskih igrah. Postal je 1. človek, ki je tekel pod 10,00 s na nizki nadmorski višini, njegov najbolj znan dosežek pa je iz Olimpijskih iger l. 1984 v Los Angelesu, ko je izenačil dosežek Jesseja Owensa z osvojitvijo 4 zlatih medalj. Za izjemen karierni dosežek je potrebno tudi omeniti dominacijo v disciplini skoka v daljino, kjer je skoraj 10 let ostal nepremagan (65 zaporednih zmag). V času tekmovalca je postavil določene rezultatske mejnike, od katerih še danes vse od l. 1984 velja pri skoku v daljino v dvorani (8,79 m) („Carl Lewis“, 2020).

Vendar pa kljub vsem uspehom Carl ni bil najbolj priljubljen med sotekmovalci, mediji ali navijači ter je mnogokrat predstavljal temo razcepa. Iz nekaterih virov (Carl Lewis, 2020) je moč zaslediti, da so mu predvsem sotekmovalci očitali nadutost, hvaljenje z lastnimi uspehi in pomanjkanje ponižnosti. Tudi iz ekipe ZDA ni imel mnogo prijateljev, saj je bil odsoten iz olimpijske vasi, kar ga je še dodatno odtujevalo. Ta aspekt Lewisa se je kontroveržno izrazil na olimpijskih igrah v Los Angelesu l. 1984, ko je v tekmovalcu v skoku v daljino po 1. uspešnem in 2. neuspešnem skoku zaključil, saj je menil, da konkurenca njegovega rezultata ne bo preseгла.

Seveda je storil iz razloga preventive pred mogočimi poškodbami, saj si je hotel zagotoviti zmago v 4 disciplinah in ponoviti Owensov dosežek, ampak kljub temu je to dejanje sprožilo val očitkov in neodobravanja s strani navijačev, ki so ga celo izžvižgali. Obenem mu tudi niso pomagali komentariji pred olimpijskimi igrami, ko je izrazil željo, da bi rad podrl takratni svetovni rekord, ki je bil v lasti Beamona.

■ »Najbolj umazana tekma vseh časov«

Carl Lewis je imel željo povzdigniti atletiko na višji nivo, predvsem iz vidika finančnih vložkov in izplačil športnikom. Kljub temu da je bil po olimpijskih igrah v Los Angelesu proglašen za najboljšega atleta leta, rast finančne podpore za atlete ni zadovoljevala Lewisa. Ta situacija pa se je začela spreminjati ob bližanju naslednjih olimpijskih iger v Seulu, ki pa so bila z vidika osebnega in profesionalnega življenja za Lewisa bolj turbulentna (Hollandsworth, 1999).

Po olimpijskih igrah je začel v ospredje prehajati Ben Johnson, kanadski sprinter, ki je kasneje postal Lewisov največji nasprotnik. Vzpon Johnsona je Lewisa vznemirjal, saj so se njegovi rezultati konstantno izboljševali ter začeli ogrožati vodilni položaj v teku na 100 m. Ampak iz druge strani je vzpon Johnsona pomenil ogromno za promocijo atletike v medijih, kar je posledično pomenilo večji vnos denarja v sam šport (Giddens, 2018).

Johnson je Lewisu predstavljal kakovostnega nasprotnika, a je sčasoma začel resneje ogrožati Lewisa in takrat se je za Lewisa in ekipo Santa Monica situacija prelevila v precej stresno. Carl in Ben sta v letih pred Seulom večkrat tekmovala na raznih mitingih in svetovnih prvenstvih, ki so za mnoge – tudi za Lewisa – predstavljali vir zaslužka. Joe Douglas, vodja ekipe Santa Monice, je izjavil, da so za pojav Lewisa na mitingih organizatorji bili pripravljeni plačati ogromne vsote denarja. Leta 1985 na mitingu v Zurichu je Johnson prvič jasno nakazal namero, kaj je njegov cilj na naslednjih olimpijskih igrah s tem, ko je premagal Lewisa na 100 m. Porazi proti Johnsonu so se v naslednjih 2 letih kopičili: l. 1986 v Zurichu, l. 1987 v Seville in najbolj odmevno na svetovnem prvenstvu v Rimu, ko je Johnson celo postavil nov svetovni rekord. Lewis tega poraza ni prenesel dobro. V letih do svetovnega prvenstva v Rimu je Lewis omenjal uporabo prepovedanih sredstev za izboljšanje rezultatov v atletskem svetu, ampak nikoli v takem obsegu. Po tem porazu pa je Carl Lewis jasno aludiral na Johnsonov dvomljiv hiter vzpon ter na uporabo prepovedanih sredstev. Imensko ni izpostavil nobene, a namera je bila jasna. Napetost okrog Lewisa, Johnsona in ostalih tekmovalcev se je tako pred olimpijskimi igrami stopnjevala (Giddens, 2018).

V olimpijskem letu je Lewis dosegal dobre rezultate. V kvalifikacijskih tekmah za uvrstitev v ekipo ZDA za olimpijske igre je nekaj mesecev pred samim dogodkom s pomočjo vetra tekel 9,78 s in jasno nakazal konkurenci, da je pripravljen. 6 tednov pred olimpijskimi igrami so se glavni favoriti za zmago pomerili na tekmi, kjer je Lewis brez težav zmagal. Vse je nakazovalo na vnovično zlato medaljo ter uresničitev obljube umrlemu očetu, da bo zmagal v tekmah na 100 m (Giddens, 2018).

Lewis je tekmoval v svoji najboljši disciplini, skoku v daljino, teku na 100 in 200 m ter štafeti 4 x 100 m. Tokrat pri skoku v daljino ni bilo nobenih kontroverznih odločitev in je »upravičeno« zmagal, v

teku na 200 m je osvojil 2. mesto, štafete pa ekipa ZDA ni dokončala. Glavna kulminacija 4 let dela, tenzij in ega pa se je izkazala v tekmi na 100 m, ki je postalo eno izmed najbolj kontroverznih dejanj v zgodovini olimpijskih iger in atletike nasploh. Zmagovalec tekme je bil Ben Johnson, ki je s svetovnim rekordom 9,79 s z lahkoto premagal Lewisa, ampak ta zmaga je bila kratkotrajna, saj se je izkazalo, da je bil Johnson pozitiven v testiranju za doping. Svetovna javnost je bila v šoku. Zmaga je tako bila pripisana Lewisu, ki je uresničil svoj cilj z dosegom zlate medalje v spomin preminulemu očetu (Giddens, 2018).

Vendar ta tekma ob pogledu nazaj ni kontroverzna samo iz strani Johnsona, ki je bil dopingiran, saj se je izkazalo, da jih je bilo od 8 finalistov 6 v času dogodka ali kasneje povezanih z uporabo nedovoljenih sredstev. Tudi Lewis, ki je bil znan po tem, da je javno govoril proti steroidom/doping, je bil pred samimi olimpijskimi igrami pozitiven na 3 testih.

■ »On ni pravi moški«

V 80 letih še atletika z vidika anti-doping kontrole ni bila na visokem nivoju, ne samo, da določenih testov za substance sploh še ni bilo, ampak tudi sama testiranja so potekala le na samih prizoriščih tekmovanj in nikoli izven obdobja tekmovanj (Powell, 2016). Prvi bolj znan in resen problem dopinga na olimpijskih igrah je bilo leta 1984 v Los Angelesu. Celoten program dopinških testiranj v Los Angelesu je bil bolj izobraževalne narave, da ugotovijo, kakšen problem doping pravzaprav predstavlja v športu. Nobenega športnika s pozitivnimi vzorci niso kaznovali. Posamezne rezultate vzorcev pa so celo izgubili, kar še danes v znanstvenem krogu predstavlja temo debate. Primer zgodbe o športniku iz olimpijskih iger leta 1984 je tudi Jill Yesko, kolesarka, ki je javno izpostavila problem dopinga (Hayes, 2016). Vendar pa je na zloglasnih olimpijskih igrah tekmoval tudi Carl Lewis. V tistem obdobju Lewis ni padel na doping testiranj, vendar pa se je pri Carlu celotna zgodba zapletla pred olimpijskimi igrami leta 1988.

Sprinterski trener ekipe ZDA na olimpijskih igrah v Seulu, Russ Rogers, je izjavil: »80 % atletov je dopingiranih.«. Carl Lewis je v svoji profesionalni karieri bil del mnogih obtožb in kritik. Največja črna pika v karieri Lewisa nedvomno predstavljajo 3 pozitivni rezultati v času tik pred olimpijskimi igrami v Seulu, za katere je javnosti povedal v letu 2003. V urinu Lewisa so po takratnih merilih našli povišane količine stimulantov efedrina, pseudoefedrina in fenilpropanolamina (Giddens, 2018). Po njegovih lastnih besedah: »Bilo je več 100 športnikov, ki so jim dovolili tekmovali kljub pozitivnim rezultatom.« Komentar se je nanašal predvsem na izjave dr. Wade Exuma, direktorja doping kontrole Olimpijskega komiteja ZDA, ki je izjavil, da je bilo v letih med 1988 do 2000 odkritih več 100 pozitivnih rezultatov športnikov (med njimi tudi Lewis), za katere je OKZDA vedel, vendar ni ustrezno odreagiralo („Carl Lewis's positive test“, 2003).

Olimpijski komite ZDA je takrat sprejel razlago Lewisa za pojav stimulantov v urinu. Razlaga se je nanašala predvsem na uporabo zdravil proti prehladu in uporabo zelišč (*ma huang*), za katera po njegovih besedah ne on ne trener nista vedela za njihovo vsebino. Mnogi v tem primeru podajajo ostre kritike tako olimpijskemu komiteju ZDA kot Lewisu. Zanimivo je, da sta bila pozitivna tako kot Lewis za enake stimulantе tudi oba njegova trening partnerja in sotekmovalca Joe De Loach ter Floyd Heard. Hkrati očitajo tudi

malomarnost tako Lewisa in njegovega trenerja glede znanja o vsebini zdravil in zelišč, saj jim je bilo mesece pred tekmovanjem na olimpijskih igrah jasno povedano, da bodo namenili povečano pozornost glede neželene uporabe stimulantov/dopinga. Tudi delovanje olimpijskega komiteja ZDA bi moralo biti postavljeno pod vprašaj, saj so takratna pravila velevala, da bi športniki s pozitivnimi rezultati morali biti zadani s 3 mesečno prepovedjo tekmovanja. In kljub temu da Lewis po današnjih standardih ne bi bil pozitiven, v tistem času ne bi smel imeti dovoljenja za tekmovanje na Olimpijskih igrah v Seulu. Mnogi so tudi mnjenja, da je pojav teh stimulantov v urinu lahko deloval kot maskirna snov za resnejšo uporabo dopinga (Moore, 2012).

■ Zaključek

Šport je vselej bil in bo obkrožen z ljudmi, ki bi bili za uspeh pripravljeni žrtvovati vse. Doping predstavlja multivariabilen problem, ki ga bo v celoti skorajda nemogoče odstraniti iz športa. Pritiski javnosti, trenerjev, zvez za doseg uspeha so na športnika veliki in mnogi podležejo skušnjavi, ne samo zato, ker bodo rezultati boljši, ampak tudi iz vidika izenačitve konkurence, saj vedno obstaja nekdo s svojo ekipo, ki ga sprotno testiranje ne ujame.

Tudi Don Catlin, eden od ustanoviteljev antidopinškega testiranja, trdi, da problem dopinga ne bo nikoli izginil prav iz razloga, da bo vedno nekdo iznašel način, kako zaobiti testiranja. Vendar kljub temu bi cilj vseh delavcev okrog športa moral biti ideal čistejšega športa, s katerim ne bi zagotovili samo enakosti med športniki, ampak tudi njihovo zdravje, ki lahko z uporabo določenih substanc pusti fizične/psihične posledice na posamezniku.

Carl Lewis se stalno pojavlja v govoricah o doping, in kljub temu da nikoli ni bil uradno kaznovan, njegova dejanja in pričevanja raznih trenerjev, tekmovalcev in znanstvenikov vzbujajo razna vprašanja, s katerim ne bi zagotovili ostala neodgovorjena. Najbolj vprašljivo pa je morda prav to, da je bil Lewis – nekdo, ki se je kazni izmuznil kljub prevelikemu odmerku prepovedanih substanc – leta 1999 razglašen najprej kot Svetovni atlet stoletja s strani IAAF, nato pa še kot športnik stoletja s strani mednarodnega olimpijskega komiteja.

Obenem pa smo se dotaknili tudi delovanja Olimpijskega komiteja ZDA, ki bi bil po takratnih pravilih primoran kaznovati Lewisa z diskvalifikacijo iz olimpijskih iger v Seulu, a se to ni zgodilo. Kako se lahko zagotovi transparentnost organizacije in sodelovanje športnikov, ko pa niti sama ne upošteva pravil? Kako lahko neka antidopinška organizacija, ki izgubi pozitivne rezultate testiranja, sploh še zagotovi športnikom enakopravno obravnavo? Le takrat, ko so temelji trdni, se postavljena struktura lahko spopriime z raznimi ujami, ki ji pridejo naproti.

■ Literatura

1. Art photo limited. (2020, 10. april). Pridobljeno s <https://www.artphotolimited.com/de/themen/sport/leichtathletik/sprint/100-meter/bild/bridgeman-images/carl-lewis-100-meter>
2. Carl Lewis (2020). Pridobljeno s: <https://www.encyclopedia.com/people/sports-and-games/sports-biographies/carl-lewis>
3. Carl Lewis's positive test covered up (2003). Pridobljeno s: <https://www.smh.com.au/sport/carl-lewis-positive-test-covered-up-20030418-gd-gmdt.html>

4. Giddens, D. (2018). *Ben Johnson vs. Carl Lewis: The race and the disgrace*. Pridobljeno s: <https://www.cbc.ca/sportslongform/entry/ben-johnson-vs-carl-lewis-the-race-and-the-disgrace>
5. Hollandsworth, S. (1999). Athlete of the century – Carl Lewis. *Texas Monthly*. Pridobljeno s: <https://www.texasmonthly.com/articles/athlete-of-the-century-carl-lewis/>
6. Hayes, J., (2013). *Smith true winner of 'dirtiest race' in history*. Pridobljeno s: <https://www.reuters.com/article/us-athletics-johnson-smith/smith-true-winner-of-dirtiest-race-in-history-idUSBRE98M0PT20130923>
7. Moore, R. (2013). *Dirtiest race in history*. Pridobljeno s: https://books.google.si/books?id=4bLAQAQAQBAJ&pg=PA189&lpg=PA189&dq=carl+lewis+ma+huang&source=bl&ots=CqlvyniYgH&sig=ACfU3U3duw6v5KjCrqnXDrc_w0P0L4XXfg&hl=sl&sa=X&ved=2ahUKEwi_vK24yd3oAhUjQhUIHZXAAG8Q6AEwAnoECAsQLg#v=onepage&q=carl%20lewis%20ma%20huang&f=false
8. Powell, M. (2016). *Lest We Forget, the U.S., Too, Spent Time in the Doping Wilderness*. Pridobljeno s: <https://www.nytimes.com/2016/08/05/sports/olympics/lest-we-forget-the-us-too-spent-time-in-the-doping-wilderness.html>

Ben Johnson

Nika Peklar in Tjaša Perpar

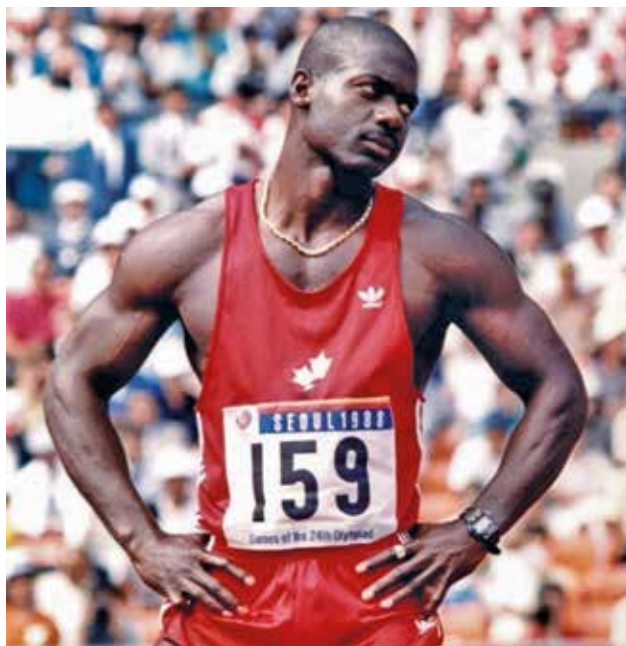
Ben Johnson se je rodil na Jamajki leta 1961 in se s 15. leti preselil v Kanado, v Ontario. Tam je začel trenirati atletiko in hitro dal vedeti, da je strašansko hiter. Začel je vaditi pod vodstvom priznanega trenerja Charlieja Francisa, s katerim sta pozneje dosegla vrh in padla na dno. Hitro je začel dosegati vidnejše rezultate, prvič je na velikem tekmovanju nastopil na svetovnem prvenstvu leta 1983 v Helsinkih. Na Finskem, teklen je seveda na 100 metrov, je izpadel v polfinalu (Viškovič, 2015).

Že leto pozneje je ob krstnem nastopu na Olimpijskih igrah, takrat jih je gostil Los Angeles, dosegel prvi velik uspeh. Na najkrajši sprinterski razdalji je bil tretji. Medaljo je dobil tudi s kanadsko štafeto 4 x 100 metrov. Potem je postavil svetovni dvoranski rekord v teku na 60 metrov in velikemu rivalu, Američanu Carlu Lewisu, dal vedeti, da ga utegne brcniti s šprinterskega prestola (Viškovič, 2015).

To se je leta 1987 na svetovnem prvenstvu v Rimu tudi zgodilo. In to na kakšen način. Do takrat nedotakljivega Lewisa je v finalu teka na 100 metrov premagal s svetovnim rekordom 9,83 s. Postal je velika svetovna zvezda. Na mesec je s sponzorskim denarjem služil pol milijona ameriških dolarjev, a prav ta hiter vzpon je šel marsikomu v nos. V prvi vrsti njegovemu največjemu tekmecu (Viškovič, 2015).

Lewis je v enem izmed intervjujev povedal, da je dosti šprinterjev na vrh prišlo čez noč, vendar jim to ni uspelo brez pomoči nedovoljenih substanc. Johnsona takrat ni imenoval, a jasno je bilo, o kom je govoril. Že leto pozneje se je izkazalo, da je imel prav. Kot največja zvezda je leteči Kanadčan prišel na svoje druge olimpijske igre v Seulu in ta status tudi upravičil (Viškovič, 2015).

Andrea Mann (2018) je govorila o srečanju Bena Johnsona iz Kanade in Carla Lewisa iz Amerike na štartu finala v teku na 100 m za moške na Olimpijskih igrah v Seulu, 24. septembra leta 1988. Oba

Ben Johnson – »Vsi so bili dopingirani, ujeli pa so le mene« (2011). Povzeto po: <https://siol.net/sportal/sportal-plus/vsi-so-bili-dopingirani-ujeli-pa-so-le-mene-253863>

sta bila največja tekmeča drug drugega. Lewis je bil aktualni olimpijski prvak, saj je leta 1984 v Los Angelesu osvojil zlato medaljo v teku na 100 m (skupaj s tremi drugimi zlatimi odličji). Toda Johnson ga je premagal na šestih od sedmih njihovih prejšnjih tekem – in je bil trenutni nosilec svetovnega rekorda, ki ga je postavil na svetovnem prvenstvu leta 1987.

Čeprav je bil njegov štart le za delček hitrejši od startov tekmecev, je Johnson v tekmi pustil Lewisa in ostale daleč zadaj. Kanadčan je z 9,79 sekunde postavil nov svetovni rekord – premagal lastnega – v slavlje dvignil desno roko v zrak in teklen v čast (Mann, 2018).

Carl Lewis je nekaj let po tekmi povedal, da niti za trenutek ni pomislil, da bo izgubil finalni tek na 100 m, dokler s tekmovalci niso prečkali ciljne črte. Po tekmi je želel Johnsonu čestitati, vendar je ta izmaknil roko in se ni želel rokovati z njim (Mann, 2018).

Ta tekma je bila imenovana tekma vseh tekem in Kanada je bila presrečna nad svojim olimpijskim junakom. Kanadski premier Brian Mulroney je iz televizije v živo poklical Johnsona, da bi se mu zahvalil za čudovit večer za Kanado. Ko pa so izvedeli za incident, se je velika navdušenost prelevila v ogromno žalost vseh Kanadčanov (Mann, 2018).